

løses Tal med det uhyggeligt store Tal af 1 548. Hvis vi vil foretage en Undersøgelse og spørge: Hvor kommer denne Arbejdsløshed fra, kommer den fra de Fag, vi kunde have beskyttet ved Importbegrænsning, eller kommer den fra de Fag, hvor ingen som helst Importbegrænsning kunde øve Indflydelse? saa skal jeg dertil sige, at i de Fag, som det er muligt at beskytte ved Importregulering, har der i sidste Uge været baade Opgang og Nedgang, men naar vi lægger det sammen, er det nøjagtigt det samme Tal. Det vil med andre Ord sige, at disse 1 548 nye arbejdsløse, der er kommet til i denne Uge, er alle kommet til fra de Fag, som vi slet ikke kan øve nogen Indflydelse paa gennem importregulerende Foranstaltninger.

Jeg nævner alt dette, fordi jeg vil gøre opmærksom paa — og det er formentlig en Kendsgerning, som ingen vil modsige —, at der findes i dette Land arbejdsløse i en Mængde Fag, og de findes i disse Fag uden Hensyn til, om der er Konkurrence udefra eller ikke. Det er ikke saaledes, at Arbejdsløsheden er størst i de Fag, hvor der er Konkurrence udefra; vil man endelig gøre det op, er det modsatte Tilfældet: langt det største Antal arbejdsløse, hvad enten man vil sige 80 eller 90 pCt., findes i Fag, hvor Konkurrencen udefra ikke spiller nogen Rolle. Jeg mener, at man deraf kan drage den Slutning, at Arbejdsløsheden her i Landet ikke skyldes Konkurrence udefra, men der er en anden fælles Aarsag, som i alle Fag gør sig gældende, og denne fælles Aarsag, som jeg tror er til Stede — jeg tillader mig her at fremhæve det, og jeg beder ærede Medlemmer opfatte mig ikke som talende af ond Villie overfor nogen Klasse her i Samfundet —, og som er den dybest liggende Grund til dette ulykkelige Tidsfænomen, Arbejdsløsheden, er denne, at vi — saaledes som det i og for sig kan være rimeligt — ikke har formaaet tilstrækkelig hurtigt at afpasse os efter det Velstands-niveau, efter den Købeevne, der findes i vort Folk i Øjeblikket.

Hvorfor er der f. Eks. saa stor Arbejdsløshed blandt Haandværkerne, som Tilfældet er i Øjeblikket, ikke blot i København, men i hele Landet? Hvis jeg maa tale rent ud, er det af den Grund, at der kræves en saadan Betaling for en Times Arbejde med Tillæg af Mestersalær, at det store Flertal i Virkeligheden ikke kan betale den. Jeg taler her ud fra de Iagttagelser, jeg har gjort i det praktiske Liv; paa Landet er Forholdet det, at ingen sender i Dag Bud efter en Haandværker, af hvad Slags det

maatte være, medmindre man er absolut nødsaget dertil, og har man sendt Bud efter en Haandværker, gaar man og passer paa, at denne ikke udfører mere end højst nødvendigt. Nu kan man sige, at det er meget forkert, men det er den haarde Nød, som tvinger dertil, fordi de Indtægter, den almindelige Mand paa Landet har — og jeg vil antage, at noget lignende gælder for Byerne —, er saadanne, at han ikke kan betale, hvad der kræves som Vederlag for Arbejdsydelser indenfor adskillige Haandværk. Den almindelige Aarsag til Arbejdsløsheden er altsaa denne, at visse Virksomheder mener, at de gennem Prisaftaler og Arbejdsoverenskomster kan opretholde en Tilstand, der er uforenelig med den økonomiske Nedgang, vi er inde i.

Jeg ved nok, at det er blevet fremstillet saaledes, at jeg skulde ønske at trykke Arbejderne ned og ikke havde Spor af Forstaaelse af, hvad det betød i vort Samfund, at Arbejderstanden levede under gode Kaar. Saaledes er det fremstillet, og jeg har intet Middel til at standse en saadan Fremstilling. Jeg vil dog have Lov at sige, at jeg ligesom enhver anden ønsker gode Levevilkaar for Arbejderne, det vilde være unaturligt, om man ikke ønskede det; men jeg tror ikke, Vejen dertil er den, at en vis Del af Arbejderne indenfor et Fag har, om man ikke vil kalde det gode Levevilkaar — det kan diskuteres —, saa i Virkeligheden bedre Levevilkaar, end Faget kan bære, saaledes at Resultatet bliver, at den anden Part af Arbejderne indenfor samme Fag, en mindre eller større Part, kommer ud i Arbejdsløshed. Det er i alt Fald ingen demokratisk Tilstand, den sætter et i høj Grad udemokratisk Skel mellem Arbejderne.

Jeg har i denne Forbindelse tilladt mig at fremdrage 8 Timers Arbejdsdagen, hvilket er blevet taget mig meget unaadigt op. Det glædede mig dog, at det ærede Medlem Hr. Stauning denne Gang brugte det Udtryk: Meget skal slaas i Stykker, før vi Arbejdere opgiver 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg tror, det ærede Medlem tidligere har brugt Udtrykket: Aldrig opgiver Arbejderne 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg føler mig mere tiltalt af det førstnævnte Udtryk. Nu ved jeg ikke, hvor meget der skal slaas i Stykker; men jeg beder om, at man alvorligt vil overveje, om der ikke er slaet i Stykker og slaet nok i Stykker.

Der er blevet sagt her, at 8 Timers Arbejdsdagen er et stort kulturelt Gode, som Arbejderstanden har erhvervet, og det er blevet sagt fra flere forskellige Sider. Det er nu efter min Opfattelse et Spørgsmaal,